



The Holy See

II. JÁNOS PÁL PÁPA **HOMÍLIA** Egyetemi oktatók világtalálkozója a Nagy Jubileum alkalmából Szent Péter tér - 2000.
szeptember 10-én

1. „Mindent jól tett; a süketeket hallóvá, a némákat szólóvá tette” (Mk 7,37). E szentmise jubileumi légkörében arra kapunk föl szólítást, hogy csatlakozzunk azok csodálkozásához és dicséretéhez, akik jelen voltak az evangélium által imént elbeszélte csodánál. Mint annyi más gyógyítás, ez is tanúsítja, hogy Jézus személyében elérkezett az Isten országa. Krisztusban megvalósulnak az Izajás próféta által meghirdetett messiási ígérek: „megnyílik majd a süketek füle... ujjongani fog a némák nyelve” (Iz 35,5-6). Az egész emberiség számára megkezdődött Őbenne az Úr kegyelmének esztendeje (vö. Lk 4,17-21). A kegyelem ezen esztendeje végigvonul az időn; immár az egész történelmet megjelöli, a föltámadás és az élet kezdete, mely nemcsak az emberiséget, hanem az egész teremtetést is átfogja (vö. Róm 8,19-22). Mi azért vagyunk itt, hogy újra megtapasztaljuk a kegyelem ezen esztendejét, most az Egyetem jubileumán, melyre összejöttek a különböző országokból a rektorok, tanárok, adminisztrátorok és lelkészek, s ti, kedves egyetemi hallgatók, az egész világról. Mindnyájatoknak szól szívbeli köszöntésem. Köszönetet mondok a koncelebráns Bíboros és Püspök urak jelenléteért. Köszöntöm az egyetemi Miniszter urat és a megjelent többi méltóságokat.

2. „Effata, nyílj meg!” (Mk 7,34) A szó, melyet Jézus a süketnéma meggyógyításakor mondott, ma felénk hangzik el; megindító szó, mély szimbolikus jelentéssel, s arra hív, hogy nyíljunk meg a meghallásra és a tanúságtételre. A süketnéma, akiről az evangélium beszél, nem annak helyzetére emlékeztet-e, aki nem képes kapcsolatba kerülni azzal, aki igazán értelmet adna a létének? Arra az emberre kell gondolnunk, aki vélt autonómiába zárkózik, melyben végül elszigetelődik Istentől, s gyakran a felebaráttól is. Ehhez az emberhez fordul Jézus, hogy visszaadja neki a másik és a mások iránti megnyílás képességét, a bizalom és az ingyenes szeretet magatartásában. Fölkínálja neki a találkozás rendkívüli alkalmát Istennel, aki a szeretet, s annak, aki szereti Őt, megengedi, hogy megismerje. Az üdvösséget kínálja föl neki. Krisztus megnyitja az embert Isten és önmaga megismerésére. Az igazság számára nyitja meg Ő, aki az igazság (vö. Jn 14,6), belülről érintve meg, és így „belülről” gyógyítja meg minden képességét. Titeket, kedves testvérek, akik a tanulás és a kutatás területén munkálkodtok, ez a szó arra hív, hogy nyissátok meg a lelketeket a titeket szabaddá tevő igazság számára! Ugyanakkor Krisztus szava arra is föl szólít titeket, hogy legyetek közvetítők, gyakran fiatalok megszámlálhatatlan sokasága felé, ezen „effata-”nak, mely megnyitja a lelket a tudás különböző területein az igazság egyik vagy másik szempontjának befogadására. E megvilágításban mindennapi tevékenységek Krisztus követésévé válik a testvérek szolgálatának útján a szeretet igazságában. Krisztus az, aki „mindent jól tett” (Mk 7,37). Ő a minta, akit szüntelen szem előtt kell tartani, hogy akadémiai tevékenységek az igazság egyre teljesebb megismerésére irányuló emberi vágynak hatékony szolgálata legyen.

3. „Mondjátok a kicsinyhitűeknek: bátorság! Ne féljete, íme a ti Istenetek ... Ő jön üdvözíteni titeket.” (Iz 35,4) Izajás e szavai magukban foglalják a ti küldetéseteket is, kedves egyetemi emberek! Mindennapos feladatotok az igazság hirdetése, védelme, terjesztése. Gyakran a világmindenség és a történelem legkülönbözőbb valóságaira

vonatkozó igazságról van szó. A taglalt kérdés nem mindig érinti közvetlenül – mint a filozófiában és a teológiában – az élet végső értelmének kérdését és az Istennel való kapcsolatot. Mindazonáltal minden gondolkodásnak ez a legtágabb horizontja. Az élet olyan részleteinek kutatásában is, melyek egész távolinak látszanak a hittől, benne rejlik annak az igazságnak és értelemnek a vágya, mely felülmúlja a részleteket és az esetleges valóságot. Ha az ember lelkiileg nem „süket és néma”, a gondolkodás, a tudomány és a tapasztalat minden mozdulata a Teremtőre emlékezteti, és vágyat ébreszt Utána, amely vágy gyakran rejtett, esetleg elnyomott, de kiolthatatlan. Nagyon jól megértette ezt Szent Ágoston, aki így kiáltott: „Magadnak teremtettél minket, ó Uram, és nyugtalan a mi szívünk, amíg meg nem nyugszik Tebenned.” (*Conf.* 1,1). A ti hivatásotok, egyetemi hallgatók és oktatók, akik kitártátok szíveteket Krisztusnak, az, hogy átéljétek és hatékonyan tanúsítsátok a kapcsolatot, mely az egyes tudományok és a végső „bölcsség” között van, amely bölcsség Istenre tekint, s bizonyos értelemben egybeesik vele, emberré lett Igéjével, és az igazság nekünk ajándékozott Lelkével. Így általatok az egyetem az „effata” helyévé válik, ahol Krisztus a ti segítségetekkel folytatja a fülek és a nyelvek megnyitásának csodáját azáltal, hogy újfajta hallást és igaz kommunikációt támaszt. E Krisztussal való találkozástól nem kell félnie a kutatás szabadságának. E találkozás ugyanis nem zárja ki a dialógust és a személyek tiszteletét sem, hiszen a keresztény igazságot természete szerint előadják az embernek, és sohasem erőszakolják rá senkire, s mintegy súlypontja a „lelkiismeret szentélyének” mélységes tisztelete. (*Redemptoris missio*, 39; vö. *Redemptor hominis*, 12; *Dignitatis humanae*, 3.)⁴ Nagy átalakulások idején élünk, melyek az egyetemi világra is kihatnak. A kultúra emberi jellege olykor mellékesnek tűnik, s azt az irányzatot hangsúlyozzák, mely a megismerés horizontját a mérhető dolgokra korlátozza, és mellőz minden olyan kérdést, mely a valóság végső jelentését érinti. Föltehetjük a kérdést, hogy milyen embert kell fölkészítenie ma az egyetemnek? A hiteles és integrális új humanizmus kihívásával szemben az egyetemnek olyan személyekre van szüksége, akik figyelnek az egyetlen Mester szavára; kvalifikált szakemberekre és Krisztus hihető tanúira van szüksége. Nem könnyű küldetés ez, mert állandó elkötelezettséget követel, imádságból és tanulásból táplálkozik, s a mindennapok megszokott dolgaiban mutatkozik meg. E küldetés támogatására való az egyetemi pasztoráció, mely egyszerre személyek lelki gondozása és hatékony kulturális képzés, melyben az evangélium világossága irányítja és teszi emberivé a tanítást, a tanulás és a kutatás folyamatait. E lelkipásztorkodás központjai az egyetemi kápolnák, ahol az oktatók, a hallgatók és a személyzet támogatást és segítséget kap keresztény életéhez. Mint az egyetem életének jelentős helyei az egyetemi körülményeknek megfelelő formákban és módokon táplálják minden egyes lélek tevékenységét: a lélek helyei, a keresztény erények gyakorlásának helyei, nyitott és vonzó otthonok, a kultúra kereszténnyé tételének eleven és készítő központjai az élénk és tiszteletteljes dialógusban, a világos és megindokolt elhatározásban (*1Pt* 3,15), s a kérdező és meggyőző tanúságtételben.⁵ Kedveseim, igen nagy öröm számomra, hogy ma veletek együtt ünnepelhetem az egyetemek jubileumát. A hit kulturális termékenységének beszédes jele az, hogy ennyien vagytok itt. Amikor az ember tekintetét a megtestesült Ige misztériumára emeli (vö. *Incarnationis mysterium bulla*, 1. p.), megtalálja önmagát (vö. *Gaudium et spes* 22.). Belső örömet is tapasztal, mely a tanulás és tanítás stílusában is megmutatkozik. Így a tudomány fölülmúlja azokat a korlátokat, melyek merő funkcionális vagy pragmatikus folyamatot formálnának belőle, hogy megtalálja méltóságát szolgálva az embert a maga teljes és az evangélium által megvilágosított és vezérelt igazságában. Kedves oktatók és hallgatók! A ti hivatástok, hogy az egyetemet olyan környezetté formáljátok, ahol a tudományt művelik, olyan helyé, ahol a személy kibontakozást, bölcsséget s a társadalom kvalifikált szolgálatára képzést talál. Utatokat Máriára, a bölcsség székére bízom, kinek alakját azért állítom ma elétek, hogy hallgassátok mint tanítót és zarándokot a világ egyetemi városaiban. Ő, aki imádságával támogatta az apostolokat az evangelizáció kezdetén, titeket is segítsen keresztény szelleművé tenni az egyetemi világot.

